

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **Ing. J.**, bytom J., právne zastúpeného JUDr. Ľ., advokátom v B., proti žalovanému: **Personálny úrad**, Krížna č. 42, Bratislava, v zastúpení Ministerstvom obrany Slovenskej republiky, Úradom právnych služieb, Kutuzovova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 37450 zo dňa 28.7.2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/138/2008-27 zo dňa 19.11.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/138/2008-27 zo dňa 19.11.2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti personálneho rozkazu č. 3745 zo dňa 28.7.2008, ktorým riaditeľ žalovaného odvolal žalobcu podľa § 58 ods. 1 písm. a/ zákona č. 346/2005 zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon“) dňom 31.7.2008

z funkcie vojenský poradca pre strategické plánovanie – Oddelenie pre spoluprácu s EÚ/ Úrad vojenského predstaviteľa pri Vojenskom výbore NATO/ Vojenské zastúpenie v rámci stálej delegácie SR pri NATO/ Vojenské zastúpenie SR pri orgánoch NATO/EÚ a národných podporných prvkov pri veliteľstvách NATO/Generálny štáb/Ozbrojené sily Slovenskej republiky, zmenil mu podľa § 57 ods. 1 zákona miesto výkonu štátnej služby a ustanovil ho podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona dňom 1.8.2008 do funkcie náčelník oddelenia – Oddelenie dlhodobého plánovania/ Odbor požiadaviek a dlhodobého plánovania/ Štáb požiadaviek a dlhodobého plánovania/ Generálny štáb/ Ozbrojené sily Slovenskej republiky.

Súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu boli z hľadiska žalobných dôvodov v súlade so zákonom. Z odôvodnenia jeho rozsudku vyplýva, že žalobca nesúhlasil len s treťou časťou personálneho rozkazu a to z dôvodu, že týmto rozhodnutím bol obsadený do funkcie s inou vojenskou odbornosťou, než do akej bol zaradený v rámci zaradenia do programu udržiavania. Krajský súd poukázal na ustanovenie § 22 ods. 1, 2 zákona a § 53 ods. 1 písm. b/ zákona, z ktorých nevyplýva, že profesionálneho vojaka možno ustanoviť do inej funkcie za splnenia ďalšej podmienky a to že musí ísť o funkciu v rovnakej vojenskej odbornosti, na základe čoho konštatoval, že žalovaný pri ustanovení žalobcu do funkcie postupoval v súlade so zákonom.

K tvrdeniu žalovaného, že nie je orgánom verejnej správy v zmysle § 244 a nasl. OSP, súd uviedol, že hoci nemá právnu subjektivitu, žalovaný je orgánom verejnej správy, ktorý je na základe § 82 zákona poverený rozhodovať o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických alebo právnických osôb, teda ide o orgán, ktorý bol poverený štátom na základe zákona autoritatívne rozhodovať o právnych vzťahoch, ktoré boli aj predmetom tohto správneho konania.

Proti rozsudku súdu podal žalobca včas odvolanie a žiadal jeho zrušenie, alebo alternatívne zmenu a zrušenie tretej časti žalobou napadnutého personálneho rozkazu. Žalovanému vytýkal nezákonnosť postupu, ktorú videl v tom, že žalovaný nerešpektoval § 22 ods. 1, 2 zákona, keď nerešpektoval program udržiavania, do ktorého bol vzhľadom na svoju odbornosť ustanovený, ale ustanovil ho na funkciu nezodpovedajúcu vojenskej odbornosti, na výkon ktorej bol žalobca ponechaný v aktívnej službe ozbrojených síl. Uviedol, že § 53 ods. 1 zákona definuje podmienky, za ktorých možno vojaka ustanoviť do inej funkcie, avšak toto ustanovenie je podľa žalobcu potrebné aplikovať v súlade s § 22 zákona. Nesúhlasil tak

s názorom krajského súdu, podľa výkladu ktorého by ktorýkoľvek vojak, ktorý bol rozhodnutím personálneho úradu a v záujme potrieb ozbrojených síl ponechaný s jeho súhlasom v programe udržiavania ako odborník pre danú oblasť, túto svoju odbornosť stratil a to aj napriek tomu, že naďalej by pretrvával jeho štatút odborníka v zmysle rozhodnutia personálneho úradu. Podľa názoru žalobcu predmetné ustanovenie takto stráca akúkoľvek funkčnosť v zákone, pokiaľ ho príslušný služobný úrad nerešpektuje. Uviedol, že v záujme vykonávať odbornú činnosť dal písomný súhlas na predĺženie svojho záväzku s podmienkou vymedzenou v § 22 zákona – že bude zaradený do programu udržiavania ako odborník pre nedostatkovú vojenskú odbornosť. Z pohľadu služobného úradu bol podľa žalobcu rovnaký záujem ponechať ho v aktívnej službe ako profesionálneho vojaka s nedostatkovou odbornosťou a doba, po ktorú je v režime programu udržiavania, je výlučne v kompetencii žalovaného a možno ju podľa žalobcu predĺžiť. Podľa jeho názoru ide o vzájomný záväzok žalobcu a žalovaného nielen v dĺžke záväzku ale aj v jeho obsahu, t. j. vo vymedzení a rešpektovaní jeho odbornosti. Konanie žalovaného, ktorým nerešpektoval svoje predchádzajúce rozhodnutie o jeho určení do programu udržiavania označil za porušenie zákona.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že aby žalobca nemusel byť zo služobného pomeru prepustený podľa § 70 ods. 1 písm. j/ zákona pre uplynutie doby výsluhy v hodnosti, bola mu personálnym rozkazom č. 4130 zo dňa 24.5.2006 podľa § 21 ods. 9 písm. a/ zákona zmenená doba trvania dočasnej štátnej služby do 31.7.2010 a súčasne bol podľa § 21 ods. 1 (správne má byť 22 ods. 1) s použitím § 196 ods. 13 zákona zaradený v dobe od 1.6.2006 do 31.7.2010 do programu udržiavania. Zdôraznil, že žalobca bol do programu udržiavania zaradený podľa § 22 ods. 1 a § 196 ods. 13 zákona a nie podľa § 21 ods. 1 a 2 písm. a/ (správne má byť 22 ods. 1 a 2 písm. a/) zákona, ako to tvrdil žalobca. Skutočnosť, že žalobca bol zaradený do programu udržiavania, mala podľa žalovaného význam len pre možnosť ďalšieho trvania jeho služobného pomeru, ale nemala žiaden význam vo vzťahu k vykonávaniu prípadných personálnych opatrení.

Žalovaný zdôraznil, že pre ustanovenie profesionálneho vojaka do funkcie vedúcim služobného úradu musia byť podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona splnené tri podmienky a to trvanie dočasnej štátnej služby, splnenie kvalifikačných predpokladov a dosiahnutie hodnosti plánovanej na funkciu, pričom žalobca všetky tieto podmienky preukázateľne splnil.

Námietku žalobcu, že podľa tohto ustanovenia môže byť ustanovený do funkcie len v prípade nedostatkovej odbornosti, nepovažoval za dôvodnú, lebo nemá oporu v žiadnej zákonnej úprave.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v intenciách dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c OSP), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 18.5.2010, po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Odvolací súd zo spisu prvostupňového súdu ako aj z podkladov predložených žalovaným zistil, že žalobcovi bolo personálnym rozkazom č. 4130 zo dňa 24.5.2006 podľa § 21 ods. 9 písm. a/ zákona zmenené trvanie dočasnej štátnej služby do 31.7.2010 a žalobca bol zároveň **zaradený podľa § 22 ods. 1 zákona s použitím § 196 ods. 13 zákona v dobe od 1.6.2006 do 31.7.2010 do programu udržiavania**. So zaradením do programu udržiavania žalobca súhlasil dňa 6.4.2006.

Personálnym rozkazom č. 3745 zo dňa 28.7.2008:

1/ bol žalobca podľa § 58 ods. 1 písm. a/ zákona dňom 31.7.2008 odvolaný z funkcie vojenský poradca pre strategické plánovanie – Oddelenie pre spoluprácu s EÚ/ Úrad vojenského predstaviteľa pri Vojenskom výbore NATO/ Vojenské zastúpenie v rámci stálej delegácie SR pri NATO/ Vojenské zastúpenie SR pri orgánoch NATO/EÚ a národných podporných prvkov pri veliteľstvách NATO/ Generálny štáb/ Ozbromené sily Slovenskej republiky,

2/ bolo mu podľa § 57 ods. 1 zákona zmenené miesto výkonu štátnej služby od 1.8.2008 a

3/ **podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona bol ustanovený dňom 1.8.2008 do funkcie** náčelník oddelenia – Oddelenie dlhodobého plánovania/ Odbor požiadaviek a dlhodobého plánovania/ Štáb požiadaviek a dlhodobého plánovania/ Generálny štáb/ Ozbromené sily Slovenskej republiky, a to s odôvodnením, že odvolanie z doterajšej funkcie a následné umiestnenie do inej funkcie sa vykonáva na základe skončenia vyslania žalobcu na plnenie úloh mimo územia Slovenskej republiky PR MO SR č. 158 zo dňa 4.6.2008 a splnenia podmienok

pre ustanovenie do funkcie a dosiahnutie hodnosti, ktorá bola na funkciu plánovaná; zmena miesta výkonu štátnej služby sa vykonáva v záujme služobného úradu.

Podľa § 22 ods. 1 zákona za program udržiavania sa na účely tohto zákona považuje **ponechanie profesionálneho vojaka s jeho písomným súhlasom v dočasnej štátnej službe nad dobu výsluhy v dosiahnutej hodnosti s možnosťou opakovaného zaradenia do programu udržiavania, najdlhšie však do uplynutia maximálnej doby služby.**

Podľa § 196 ods. 13 zákona profesionálneho vojaka, na ktorého sa vzťahuje odsek 2 písm. b), možno zaradiť do programu udržiavania, aj keď nespĺňa podmienky uvedené v § 22 ods. 2.

Podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona profesionálneho vojaka počas trvania dočasnej štátnej služby vedúci služobného úradu **môže ustanoviť do inej funkcie, ak spĺňa kvalifikačné predpoklady na výkon štátnej služby a dosiahol hodnosť, ktorá je na funkcii plánovaná.**

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 a 3 OSP).

V predmetnej právnej veci bol predmetom prieskumu súdom žalobcom namietaný personálny rozkaz č. 3745 zo dňa 28.7.2008. Žalobca tvrdil, že žalovaný tretím výrokom tohto rozkazu porušil jeho práva, keď ho ustanovil do novej funkcie, pretože súhlas s predĺžením svojho záväzku dal s podmienkou vymedzenou v § 22 zákona, že bude v prípade potrieb ozbrojených síl ponechaný v programe udržiavania ako odborník pre nedostatkovú

vojenskú odbornosť. V podstate namietal nezákonnosť postupu žalovaného nerešpektujúceho ustanovenie § 22 ods. 1 a 2 zákona.

Odvolaací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, ktorý správne ustálil, že napadnuté rozhodnutie – personálny rozkaz bol vydaný orgánom zo zákona povereným rozhodovať o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach individuálne určených fyzických alebo právnických osôb a je teda preskúmateľný súdom podľa druhej hlavy piatej časti OSP (§ 244 ods. 1, 2, 3 OSP). Žalobca vychádzajúc z pripojeného poučenia a dostupných údajov v ňom uvedených ho v žalobe dostatočným spôsobom identifikoval a označil aj orgán, ktorý ho vydal, čo zodpovedá obsahu ustanovenia § 250 ods. 4 OSP, v zmysle ktorého je žalovaným pri rozhodnutiach vydaných v správnom konaní (bez ohľadu na to, či upravené Správnym poriadkom alebo nie) správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni (t. j. ak proti nemu nie je prípustný opravný prostriedok a nadobudlo právoplatnosť § 247 ods. 3 OSP), ako nositeľ konkrétnych právomocí, preto nemohlo byť prekážkou súdneho prieskumu a tak na ujmu žalobcu skutočnosť oznámená Úradom právnych služieb Ministerstva obrany Slovenskej republiky, že uvedený orgán ako organizačná zložka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky nie je právnickou osobou a nemá právnu subjektivitu.

Bez ohľadu na skutočnosť, že spôsobilosť byť účastníkom konania nie je viazaná na výslovné priznanie statusu právnickej osoby, ale na existenciu hmotnoprávnej spôsobilosti mať práva a povinnosti a ak teda tento orgán nepochybne disponuje právami a povinnosťami (rozhodovanie o právach a povinnostiach profesionálnych vojakov v štátnozamestnaneckých vzťahoch a v niektorých veciach v zmysle Správneho poriadku) možno dôvodne dospieť k záveru aj o existencii jeho spôsobilosti byť účastníkom konania v zmysle § 19 OSP, v súdnom preskúmvacom konaní, v zastúpení žalovaného fakticky konal a vyjadroval sa ústredný orgán štátnej správy na úseku obrany Slovenskej republiky (§ 12 zákona č. 575/2001 Z.z. Ministerstvo obrany Slovenskej republiky prostredníctvom svojej organizačnej zložky – Úradu právnych služieb (zastupujúceho záujmy Ministerstva obrany Slovenskej republiky, Ozbrojených síl Slovenskej republiky a Generálneho štábu Slovenskej republiky pred súdmi), čo však bolo potrebné aj formálne vyjadriť v záhlaví rozsudku.

Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom, ku ktorému dospel súd prvého stupňa, ktorý konštatoval, že pre ustanovenie do funkcie podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona žalobca spĺňal kritériá, pretože bol v dočasnej štátnej službe a spĺňal kvalifikačné predpoklady aj podmienku hodnosti, pričom ustanovenie § 53 ods. 1 písm. b/ zákona nestanovuje žiadne ďalšie predpoklady, ako je napr. skutočnosť, že by malo ísť o funkciu rovnakej vojenskej odbornosti.

Z predložených podkladov je totiž zrejmé, že žalobcovi bolo zmenené trvanie dočasnej štátnej služby podľa § 21 ods. 9 písm. a/ zákona a bol zaradený do programu udržiavania od 1.6.2006 do 31.7.2010 a to podľa § 22 ods. 1 zákona a § 196 ods. 13 zákona. Súhlas dotknutého vojaka sa v zmysle § 22 ods. 1 zákona týkal jeho ponechania **v dočasnej štátnej službe nad dobu výsluhy v dosiahnutej hodnosti**, s tým, že môže byť opakovane zaradený do programu udržiavania. Nemá oporu v zákone tvrdenie, že žalobca by mohol byť zaradený len do funkcie v takej oblasti, v ktorej je odborníkom. Naopak výkladom ustanovenia § 53 ods. 1 písm. b/ zákona dospel aj odvolací súd k jednoznačnému záveru, že pre ustanovenie vojaka do funkcie musia byť splnené kumulatívne len tri podmienky vymedzené v tomto ustanovení a je zrejmé, že podmienka zachovania odbornosti profesionálneho vojaka medzi nimi uvedená nie je. Podľa názoru odvolacieho súdu preto neobstojí záver, že napadnutý personálny rozkaz je v rozpore so zákonom.

Rovnako nemožno nič vyčítať súdu prvého stupňa, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, ktoré sú v podstate totožné s odvolacími námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Pretože žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné relevantné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného a krajského súdu vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 18. mája 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová